

Ο Γέροντας Πορφύριος ως Αγιορείτης

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Αρχιμ. Βασιλείος Γοντικάκης

Αρχιμ. Βασιλείου Γοντικάκη

Ὁ ἄββᾶς Ἰσαάκ ἀναφέρει, ὅτι ἡ ἡμέρα ταφῆς μας εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ σαββατισμοῦ, τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς παύσεως τοῦ ἀγῶνος. Μέχρι τότε ὄλοι ἀγωνιζόμαστε καὶ κρινόμαστε. Σήμερα τιμοῦμε τον γέροντα Πορφύριο, πού εἶναι δῶρο Θεοῦ τετελειωμένο.

Δέν εὐχόμαστε νά ὑπῆρχε κάποιος πού νά μᾶς ἐδίδε μιὰ ζωντανή μαρτυρία τῆς πίστεως. Οὔτε σχολιάζομε κάποιον ἀσκητή, πού βρίσκεται ἐν ζωῇ, ἀγωνίζεται. Καὶ δέν ξέρομε πῶς θὰ τελειώσει.

Τώρα εἶναι διαφορετικά. Μιλοῦμε γιά κάποιον, πού ἄρχισε καὶ τελείωσε τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς μὲ ἓνα ἅγιο καὶ θαυμαστό τρόπο. Μπορεῖ νά πῆ ἀφώνως στὸν Κύριο, πού τὸν ἔστειλε μεταξύ μας: « Τὸ ἔργον ἐτελείωσσα, ὃ δέδωκάς μοι, ἵνα ποιήσω» (Ἰω. 17,5).

Ἄλλὰ πάλι δὲν εἶναι εὐκόλα τὰ πράγματα. Ἡ περίπτωση τοῦ γέροντος Πορφυρίου εἶναι κάτι τὸ ἰδιαίτερο ἀπὸ τὴν μέχρι τέλους. Εἶναι μία θεοφάνεια, κάτι τόσο ἅγιο καὶ καθαρὸ, γιὰ τὸ ὁποῖο ταιριάζει ἡ φράση: «Ψαυέτω μηδαμῶς χεῖρ ἀμυήτων». Γι' αὐτὸ δίσταζα καὶ δὲν ἤθελα νὰ μιλήσω. Καὶ τώρα διστάζω, γιατί μᾶς ξεφεύγει τὸ ασύληπτο μεγαλεῖο του. Ἐχομε ἓνα ἔκτακτο φαινόμενο προφητικῆς κλήσεως καὶ ζωῆς. Τὸν καλεῖ ὁ Θεὸς δωδεκάχρονο στὰ ἅγια τῶν ἁγίων τῆς ἐρήμου τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἐνας θεῖος ἔρωτας τὸν ἔλκει. Ἀστήρ μυστικὸς τὸν ὀδηγεῖ στὸν συγκεκριμένο γέροντα Παντελεήμονα, στὴν καλύβη τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Σκήτης τῶν Καυσοκαλυβίων. Τὸ Κυριακὸ βρίσκεται κοντά, λίγο παρακάτω. Τὸ ξεροκάλυβο τοῦ γέρο-Δημᾶ βρίσκεται λίγο παραπάνω.

Ἐκεῖ ζῆ. Ἄνοίγει τὰ μάτια του στὸν νέο κόσμο τῆς ἀσκήσεως. Ἀναπνέει τὸν καθαρὸ ἀέρα τῆς ἐρήμου. Ὁσφραίνεται τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου. Μπαίνει μέσα στὸ κάλλος τῆς λειτουργικῆς θεολογίας.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ πολλοὶ ἐπισκέπτονται τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ὁ Σικελιανὸς καὶ ὁ Καζαντζάκης ἔρχονται ὡς ἐπισκέπτες στὰ καυσοκαλύβια. Καθένας, ὁμως, ἀνάλογα μὲ τὸ περιεχόμενο τῆς ζωῆς του, ἐπισκέπτεται καὶ ἀνακαλύπτει ἓνα ἄλλο Ἅγιον Ὄρος.

Ὁ μικρὸς Εὐάγγελος γνώρισε τὸ ἀληθινὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ μᾶς τὸ κοινοποίησε. Ὡς ἄγγελος καθαρὸς τὰ δίδει ὅλα στον Χριστό καὶ δέχεται τὴ Χάρι. Μπαίνει, ὅπως λέει ὁ ἴδιος στὴν ἀκτιστὴ Ἐκκλησία. Χαίρεται τὶς ἀκολουθίες. Τρέφεται ἀπὸ τὴν εὐχή. Δὲν χωρίζει τὴν προσευχὴ ἀπὸ τὴν ἐργασία. Κάνει τὴν ὑπακοὴ μὲ ὅλη του τὴν καρδιά. Τρέχει σὲ ὅλα του τὰ διακονήματα μὲ προθυμία. Στενοχωριέται, ὅταν δὲν του φέρονται αὐστηρά. Ριζώνει στὴ νέα γῆ τῆς πνευματικῆς πολιτείας. Τρέφεται ἀπὸ τὸ μυστήριον τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς ἀγάπης. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ κλάδοι τῶν ἐφέσεων καὶ τῶν προσδοκιῶν του εἶναι οὐρανομήκεις καὶ φτάνουν στὸν γνόφο τῆς ἀορασίας καὶ τῆς ἀνυπαρξίας. Θέλει, ὅπως λέει ὁ ἴδιος, «νὰ φύγη, νὰ χαθῆ, νὰ μὴν ὑπάρχει. Ζῆ μέσα στὸν χῶρο τῆς ὀρθοδόξου ἐλευθερίας. Νοιώθει καὶ ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ θρησκεία μας εἶναι ἀγάπη, εἶναι ἔρωτας, εἶναι ἐνθουσιασμός, εἶναι τρέλα, εἶναι λαχτάρια τοῦ Θεοῦ».

Τοῦ συμβαίνει τὸ θαυμαστὸ γεγονός μὲ τὸν γέρο-Δημᾶ. Μέσα στὸν σκοτεινὸ νάρθηκα τοῦ Κυριακοῦ, ὅπου ὁ περιφρονημένος γέροντας κάνει μετάνοιες, βγάζει κραυγὴ δοξολογίας. Ἐκπέμπει τὴ λάμψη τῆς Χάριτος. Καὶ παίρνει φωτιὰ ἢ εὐφλεκτὴ ὕλη τοῦ μικροῦ ἀσκητῆ!

Κοσμογονικὰ γεγονότα πράττονται ἐν σιγῇ. Κανεὶς δὲν παίρνει εἶδησι τοῦ τι συνέβη ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴ Σκήτη. Ὅπως κανεὶς δὲν ἄκουσε πρὶν δυο χιλιάδες χρόνια τὴ συζήτησι τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ μὲ τὴν ἀγνωστὴ Κόρη τῆς Ναζαρέτ, ποὺ δέχεται τὸν οὐράνιο ἀσπασμό, συλλαμβάνει τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ἀναδεικνύεται Θεοτόκος καὶ κοσμοσώτειρα.

Ὁ μικρὸς μοναχὸς δὲν δίδει σημασία στὸ χάρισμα, μόνο τρέμει σύγκορμος ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Γεννᾶται μέσα του ἡ χαρά, ἡ ἐκπληξι, ἡ γνώσι, ἡ θεολογία. Γεννᾶται μέσα του ὁ νέος ἄνθρωπος, μὲ νέες αἰσθήσεις, χαρὲς καὶ ἐφέσεις. Βλέπει, ακοῦει καὶ ὀσφραίνεται διαφορετικὰ. Φουντώνει μέσα του ὁ θεῖος ἔρωσ. Θέλει να μείνει μόνος καὶ ἄγνωστος μέσα στὴ σιωπή. Νὰ ζήση καὶ να προχωρήση ὅπου τὸν φέρνει ἡ ἀνέκφραστή του ἐμπειρία. Νὰ χαθῆ μὲ τοὺς ἀγνώστους καὶ μυστικούς μοναχοὺς μέσα στὸν παράδεισο τῆς ἐρημικῆς κοινωνίας.

Ὁ Θεός, ὁμως, ἐνεργεῖ διαφορετικὰ γι' αὐτὸν καὶ γιὰ μᾶς. Τὸν βλέπει ἱκανὸ γιὰ τὴν ἐκτέλεσι δύσκολης ἀποστολῆς. Τὸν στέλνει σὲ ἄλλους χαμένους, στὰ ἀπολωλότα πρόβατά Του, στὸν κόσμο. Τὸν στέλνει σὲ μᾶς.

Τὸ νὰ εἶσαι ἀπολωλὼς καὶ νὰ νομίζης, ὅτι εἶσαι δάσκαλος τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ τῆς θεολογίας, εἶναι ἐπικίνδυνο. Σ' αὐτοὺς στέλνει ὁ Θεὸς τὸν ἀνύπαρκτο καὶ ἐλάχιστο τοῦτο μοναχό.

Φτάνει στὴν καρδιά τῆς Ἀθήνας, στὴν καρδιά τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα. Μένει στὴν Ὀμόνοια 33 χρόνια, ἀπὸ τὸ 1940 μέχρι τὸ 1973. Τὰ ζῆ ὅλα, ὅπως λέει, σὰν μία μέρα.

Τὶ κάνει; Τίποτε· μόνο ἀγαπᾶ. Ἀφήνει ἀπὸ μέσα του νὰ ξεχυθῆ τὸ φῶς τῆς χαρᾶς καὶ τῆς Ἀναστάσεως ποὺ ἐζήση καὶ πῆρε ἀπὸ τὴν ἀγιορείτικὴ του ζωὴ καὶ ἐμπειρία. Βλέπει, ὅτι ὅλοι δίκαιοι καὶ ἁμαρτωλοί, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἀγάπη. Τοὺς ἔχει λείψει ἡ στοργὴ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ποὺ αὐτὸς πλουσιοπάροχα δέχτηκε στὸ Ἅγιον Ὄρος, μέσα στὴ ζωὴ τῆς ἡσυχίας καὶ τὸ μέλος τῆς θεολογίας.

Ἐδῶ βλέπει τοὺς ἀνθρώπους σὰν παιδιά προβληματικά, ἀτροφικὰ καὶ σαστισμένα. Ὑποσιτιζόμενα μὲ μιὰ ἄψυχη κὶ ἀναιμικὴ θεολογία καὶ εὐσέβεια. Ἐχουν ἀνάγκη ἀπὸ στοργὴ καὶ ἀγάπη, ἀπὸ ἐλευθερία καὶ χάρι, ὄχι ἀπὸ φωνὲς καὶ ἐκνευρισμούς.

Θυμᾶται ὅτι «στὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ πνεῦμα ποὺ ἐμαθε ἦταν Ὀρθόδοξο, βαθύ, ἅγιο, σιωπηλό, χωρὶς ἐριδες, χωρὶς καυγάδες καὶ χωρὶς κατακρίσεις». Εἶχε βρῆ ἀγάπη, εὐλάβεια, οὐράνια πολιτεία. Ἀγάπησε τὸν Χριστό. Ἀναγεννήθηκε ὀλόκληρος. Πῆγε «κουτὸς καὶ ντροπαλός». Κὶ ἐγίνε ἐξυπνος τολμηρὸς καὶ ὠραῖος. Ἄνοιξαν οἱ αἰσθήσεις του. Ἐλαμψε τὸ πρόσωπό του. Ἐζήση τὸ γεγονός, ὅτι (ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἄλλος σταλμένος στὸν κόσμο Ἀγιορείτης Κοσμάς ὁ Αἰτωλός) ὁ Θεὸς εἶναι ὄλο φῶς, ὄλος χαρά, ὄλος εὐσπλαχνία, ὄλος εὐεργεσία, ὄλος ἀγάπη. Αὐτὸ εἶπε μὲ τὴν παρουσία του ὁ γέροντας Πορφύριος στὸν κόσμο.

Μπαίνοντας στὸν χῶρο μας δὲν μίλησε τὴ γλῶσσα μας. Δὲν σχολίασε τίς ἀπόψεις μας. Ἀπλῶς ἄνοιξε ἓνα παράθυρο καὶ ἦλθε ἄνεμος καθαρὸς καὶ δροσερός, ποὺ παρέσυρε τὴν πνευματικὴ νωθρότητα καὶ ἀχλύ. Ἀναζωογόνησε τὰ σωθικὰ τοῦ κόσμου.

Δὲν ἔδωσε οὔτε ἐπιεικεῖς οὔτε αὐστηρὲς συμβουλές. ἀλλὰ ἐξέχεε τὴν χάρι τοῦ

Πνεύματος, πού «λύει τὰ δεσμὰ καὶ δροσίζει τὴν φλόγα». Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγιορείτικη καὶ ὀρθόδοξη θεολογία.

Ἡ συμπεριφορὰ του οἱ κινήσεις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός του, δὲν ρυθμίζονται ἀπὸ προσπάθεια νὰ μὴν σκανδαλίσει κανένα, οὔτε ἀπὸ πρόθεσι νὰ φανῆ καλὸς καὶ ευσεβής. Ὅλα αὐτὰ – τὸ νὰ παριστάνεις κάτι- εἶναι ξένα καὶ ἀνύπαρκτα γιὰ τὴν ἀγιορείτικὴ του ἀγωγή καὶ τὸ ἦθος.

Ὅλα ρυθμίζονται ἀπὸ μόνον τους ἀπὸ μιὰ ζέση πίστεως καὶ ἓνα θεῖο ἔρωτα, πού κοχλάζει μέσα του καὶ φτάνει στὸν ἄλλο ὡς εὐλογία καὶ ἐκπληξι. Δὲν ἔχεις μπροστά σου ἓναν ἄνθρωπο εὐγενῆ καὶ μετρημένο, πού σου μιᾶ συνετά, ἀλλὰ ἓναν ἔνθεο, μεθυσμένο ἀπὸ ἔρωτα θεϊκό. Καὶ σὲ κατακλύζει μὲ κύματα ἐνθουσιασμοῦ πού, ἐκείνη τὴν ὥρα, ἀναδύονται ἀπὸ ἐκρήξεις χαρᾶς που ξεσποῦν στὴν καρδιά του.

Ὅλα εἶναι ἀρτιγέννητα, ἀύθεντικὰ καὶ ἀτελείωτα. Ἐξω ἀπὸ τὰ τυποποιημένα , ξεθωριασμένα καὶ γνωστά. Εἶναι ὁ νέος οἶνος πού σχίζει τὰ παλιὰ ασκιά. Νέα συμπεριφορὰ, λόγος, κίνηση, μανία καὶ χαρὰ ἐνός ἁγίου, πού σὲ γεμίζει μὲ ἀνάπαυσι. Σοῦ δημιουργεῖ αἴσθησι ἐμπιστοσύνης. Σοῦ διαστέλλει τὸν χῶρο τῆς ζωῆς. Σοῦ διαλύει τὰ εἰδωλα τῆς γνωστῆς θεολογίας: ἡ συντηρητικὴ εἶναι στενόκαρδη καὶ σὲ πνίγει ἢ φιλελεύθερη, διάτρητη καὶ σὲ παγώνει.

Δὲν μπορεῖς νὰ τὸν πεῖς οὔτε συντηρητικὸ οὔτε φιλελεύθερο. Δὲν μπορεῖς νὰ τὸν σχολιάσεις· εἶναι τὸ ἄνωθεν ἐρχόμενο, πού τὰ ξεπερνᾷ ὅλα. Σοῦ προκαλεῖ δέος καὶ σοῦ ἀνοίγει τὴν καρδιά.

Μιᾶ πάντα ἀυθόρμητα καὶ ἀνεπιτήδευτα. Χρησιμοποιεῖ παράξενες λέξεις: «βρέ» καὶ «μωρέ»! Καὶ ὅλα εἶναι γεμάτα παιδικὴ χάρι, ἀλήθεια καὶ τόλμη, πού δημιουργοῦν μιὰ θεία οἰκειότητα. Ἐμεινε κοντὰ μας πάνω ἀπὸ ἐξῆντα χρόνια, σὰν ἥλιος εὐσπλαχνίας. Μᾶς μαλάκωσε τὰ ψυχὴ, χωρὶς νὰ τὸ περιμένωμε. Μᾶς ἔλυσε τὰ προβλήματα, πρὶν τὸν ρωτήσωμε. Ἀφαίρεσε τοὺς κακοήθεις ὄγκους, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβωμε. Μᾶς ἔκανε μιὰ ὑποδόρια ἔνεσι καὶ μᾶς χάρισε μιὰ ἐπουράνιο ἄνεσι. Μᾶς εἶπε πῶς νὰ ζήσωμε καὶ νὰ χαροῦμε τὴ ζωὴ μας· περιφρονώντας τὸν διάβολο καὶ τὰ πάθη, καὶ ἀγαπώντας τὸν Χριστό. Ζητώντας νὰ γίνεταί πάντοτε τὸ θέλημά Του στὶς χαρὲς καὶ στὶς λύπες.

Κυκλοφόρησε μεταξύ μας ὡς ἄμεμπτος καὶ πολιτεύθηκε ἐλεύθερα ὡς ἅγιος. Φανέρωσε τὴν ἐλευθερία τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Δὲν κραυγάζει, δὲν ἀκούει κανεὶς τὴν φωνὴ του στὶς πλατεῖες (πρβλ. Ματθ. 12-19).

Ὡς σίφουνας ἀθόρυβης ἀγάπης, θωπεύει ἰαματικὰ τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξι. Μιᾶ προσωπικά, ἐκφράζεται ἐλεύθερα καὶ ἐπισκέπτεται ὅλους. Δὲν κρίνει, ἀλλὰ θεραπεύει. Δὲν ἀποπαίρνει, ἀλλὰ μόνο χαροποιεῖ.

Ἐνῶ βλέπει τὴν πνευματικὴ ἀναίμια τῆς θεολογίας τῶν πανεπιστημίων καὶ τῶν κηρυγμάτων, δὲν κάνει σχόλια ἀρνητικά. Παρακολουθεῖ κάποια μαθήματα στὸ

Πανεπιστήμιο. Παίρνει ποιήματα του Βερίτη και μιλά επαινετικά.

Ένω βλέπει τι είναι ο κόσμος και η κοσμικότητα που βασανίζει τον άνθρωπο, δεν διστάζει να πάρει λαϊκά τραγούδια και να τα σχολιάσει με τον δικό του άγιο τρόπο. Ένω ξέρει τι είναι ο αρχαιοελληνικός παγανισμός, επισκεπτόμενος το Μουσείο διακρίνει στον καλλιτέχνη, που ξφτιαξε το άγαλμα του Δία στοιχειά πνευματικής γνησιότητας, και δεν φοβάται να τα σχολιάσει θετικά.

Ένω γνωρίζει την ταλαιπωρία των γυναικών που βρίσκονται στους οίκους άνοχης, χάρεται όταν βρίσκεται κοντά τους. Ψάλλει μ' όλη του την καρδιά το « Έν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου, Κύριε...». Τις καλεϊ να προσκυνήσουν τον Τίμιο Σταυρό. Και τους μιλάει για το πόσο ο Θεός είναι άγάπη για όλους και βρέχει επί δικαίους και άδίκους.

Ένω βλέπει, ότι τα κάνομε θάλασσα, δεν μάς αποστρέφεται. Τα ξέρει όλα και δεν άντιπαθεϊ κανένα. Η όξυδέρκεια του μάς φωτίζει και η έπεικία του μάς μαστιγώνει.

Μόνη η παρουσία του είναι μιá εύλογία και μιá δοκίμασία. Είναι παρηγοριá διá τους πονεμένους και παραστρατημένους. Και κρίσι φιλάνθρωπη, άλλá και άδέκαστη για τους θερουμένους πνευματικούς και δασκάλους τής ζωής.

Πράγματι «έγένετο έν ήμίν εις έλεγχον έννοιών... ότι άνόμοιος τοίς άλλοις ο βίος αύτου» (Σοφ. Σολ. 2 14-15). Διακρίνει με σαφήνεια τα άόρατα στους πολλού και άφήνει διακριτικά να φανή εκεί που πρέπει. Τήν ταπεινολογία χαρακτηρίζει ως δαιμονισμό.

Έκει που αυτός όσφραίνεται κάποια βαριά μυρωδιá και άποφορά, άλλοι, που παρουσιάζονται πνευματικοί όδηγοί, αισθάνονται και μιλούν για εύωδιá θυμιάματος.

Είχε τήν δική του διαφορετική γνώμη για γεγονότα του καιροϋ μας και πρόσωπα, που άλλá πήγαν να τιμηθούν ως άγιοι και άλλá να άντιμετωπισθοϋν ως έκλυτοι. Βλέπει άγιους στον κόσμο εκεί που έμεϊς δεν τους ύποψιαζόμαστε.

Διακρίνει τα πνεύματα και όδηγεϊ όλους στον λιμένα τής σωτηρίας.

Μένει πιστός στην έκκλησία και τήν ήρεμία του Πνεύματος.

Οί γέροντες του ίερομόναχοι Παντελεήμων και Ιωαννίκιος, καλοί και άγαθοί -που πάντα τους σεβόταν- παρασύρθηκαν και έπесαν στην παγίδα του ζηλωτισμοϋ με τήν άλλαγή του ήμερολογίου. Αυτός όχι.

Άργότερα με το 666 και τον Άντίχριστο πολλοί ταραχτηκαν και μετέδωσαν τήν ταραχή τους σε άλλους.

Αυτός έμεινε γαλήνιος και άντιμετώπισε σταθερά το θέμα με τήν δύναμι που του χάριζε η διαρκής παρουσία του Χριστοϋ μέσα του.

Η άταλάνευτη ήρεμία και το άγγελικό του χαμόγελο ήταν δωρεά του Πνεύματος

καὶ ἀποτέλεσμα σκληροῦ ἀγῶνα καὶ ἀσκήσεως στὴν ταπείνωσι καὶ στὴν ἀγάπη. Τὸ νὰ ἐκνευρίζεσαι καὶ νὰ ἐκνευρίζεις εἶναι εὐκολη, ἀλλὰ καὶ ὀλέθρια παρεκτροπή, ὅσο καὶ ἂν τὴν ὀνομάζωμε προφητικὸ ζῆλο.

Ἀπαιτεῖται διάκρισι καὶ φωτισμὸς γιὰ ὅλες τὶς ἐνέργειές μας.

Δὲν πρέπει νὰ τανύζωμε κάτι μικρὸ μέχρι νὰ τὸ ἐξαρθρώσωμε. Οὔτε νὰ καταπιέζωμε κάτι μεγάλο καὶ θεϊκὸ μέχρι νὰ τὸ ἐξουθενώσωμε, γιὰ νὰ τὸ φέρωμε στὰ μέτρα μας.

Πρέπει νὰ ἐναποθέτωμε τὰ πάντα στὴν θέλησι τοῦ Θεοῦ κὶ Ἐκεῖνος νὰ ἀποφασίζη.

Ἄλλο εἶναι τὸ ἀνθρώπινο καὶ φτιαχτό, ποὺ ρυθμίζεται ἀπὸ δικές μας πράξεις καὶ ἐπιδιώξεις. Καὶ ἄλλο εἶναι τὸ ἀληθινὸ καὶ θεοκίνητο, ποὺ δὲν ἐλέγχεται ἀπὸ ἀνθρώπινες ἐπεμβάσεις.

Τὸ πρῶτο θὰ προδοθῆ ἀρὰ ἢ γρήγορα καὶ θα φθαρῆ, ὡς κτιστὸ καὶ ἀνθρώπινο, ὅσο κὶ ἂν τὸ στολίσωμε μὲ θαύματα καὶ προφητεῖες.

Τὸ δεῦτερο καὶ ἀληθινὸ θὰ μείνη ὡς εὐλογία θεῖα καὶ ἀειλαμπής, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες νὰ περιφρονηθῆ καὶ νὰ ταφῆ.

Τὸ Ἅγιον Ὅρος πήγαμε καὶ νὰ τὸ ξεχάσωμε καὶ νὰ τὸ θάψωμε, ἀλλὰ μένει ἐκεῖ ἄσβεστη ἢ ἄκτιστη φλόγα τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ γέρον Πορφύριος ἦταν μιὰ φανέρωσι αὐτοῦ τοῦ ἀσπίλου καὶ ἀδύτου φέγγους καὶ μιὰ μαρτυρία τῆς Χάριτος ἢ τῆς αγιορειτικῆς ζωῆς καὶ ἐμπειρίας γιὰ τὴν ἐποχὴ μας.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Θεὸ σὲ περίοδο πνευματικῆς καχεξίας καὶ ἐξεπλήρωσε μία θεῖα ἀποστολή.

Ὅταν πλησίασε τὸ τέλος του, παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ τὸν αξιώσῃ νὰ τελειώσῃ τὴν ζωὴ του στὰ Καυσοκαλύβια, ἐκεῖ ποὺ γεννήθηκε πνευματικά. Νὰ χαθῆ μὲ τοὺς χαμένους καὶ ἀείζωους ἀδελφούς του, ποὺ ἀγάπησε κὶ ἔγινε ἓνα μ' αὐτούς. Τοῦ δώσανε τὴν χάρι. Καὶ δὲν τοὺς ξέχασε, οὔτε χωρίστηκε ἀπ' αὐτούς, ὅσα χρόνια κὶ ἂν ἔζησε μακριὰ τους.

Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴ δέησι του. Ἐπέστρεψε καὶ ἐκοιμήθη στὴν Καλύβη ποὺ ἐκάρη μοναχός. Ἐγινε τὸ ἐξόδιό του στὸ Κυριακὸ τῆς Σκῆτης.

Ζήτησε νὰ ταφῆ στὸν τάφο ὅπου εἶχαν βάλει νωρίτερα ἓνα χοντρὸ καὶ γελαστὸ μοναχό, γιὰ νὰ πάρῃ κάτι ἀπὸ τὴν ἀγιότητά του. Μετὰ τὴν ἐκταφὴ τοῦ π. Πορφυρίου, ἐτάφη στὸν ἴδιο χῶρο ὁ γέροντας παπα-Νικάνωρ. Ἐγινε ἤδη καὶ ἐκεῖνου ἢ ἐκταφὴ. Τῶρα δὲν θὰ βρῆς πουθενὰ προσωπικὸ τάφο τοῦ γέροντος Πορφυρίου.

Καὶ τὰ ὅστά του χάθηκαν κατὰ παραγγελία του, στὸ δάσος τῆς Κερασιᾶς. Τὸ χαμόγελό του μένει ὡς εὐλογία, ποὺ αἰωρεῖται στὴν σύμπασα καὶ στὶς ψυχές τοῦ κόσμου, ποὺ τὸν γνώρισε καὶ τὸν γνωρίζει.

Εἶναι καὶ μένει κάτι μοναδικὸ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τέλους.

Γεννήθηκε με τὸ νὰ φύγη, νὰ χαθῆ, νὰ μὴν ὑπάρχη. Καὶ τελείωσε με τὸ νὰ φύγη, νὰ χαθῆ, νὰ μὴν ὑπάρχη.

Γι' αὐτὸ διαστέλλεται καὶ γίνεται κατὰ χάριν χώρα τοῦ Ἄχωρήτου. Δὲν διατυπώνει μία ἄποψι. Δὲν ἀνήκει σὲ μία ὁμάδα ἀνθρώπων. Δὲν ἐκφράζει μιὰ νοοτροπία. Δὲν προωθείται οὔτε διαφημίζεται με ἀνθρώπινες ἐνέργειες. Ἐμεῖς ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν εὐλογία καὶ τὸν φωτισμὸ του.

Εἶναι μιὰ θεοφάνεια μιὰ φανέρωσι τῆς χάρις τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἔχει ἀκόμη τὸ φῶς τοῦ ἀστεριοῦ του φτάσει σὲ μᾶς. Δὲν ἔχομε πλήρως κατανοήσει τὸν λόγο του. Δὲν ἔχει τελειώσει ἀκόμη ἢ δράσι ἀπὸ τὸ φάρμακό του. Συνεχίζει τὴν ἰατρικὴ του ἐπέμβασι. Ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν θεραπεία του –καὶ ὅσοι νομίζομε ὅτι εἴμαστε υγιεῖς.

Ἦλθε μαζί μας καὶ ἦταν μόνος, περιβεβλημένος στολὴ λευκὴ τῆς ἀγγελικῆς του χαρᾶς. «Μὴ μου ἄπτου». Μὴ με πλησιάζετε με τὴ λογικὴ, τὶς αἰσθήσεις καὶ τὶς ἀντιλήψεις σας. Δὲν εἶναι καλὸ αὐτὸ οὔτε γιὰ σᾶς οὔτε γιὰ μένα.

Ἐφυγε καὶ μένει μαζί μας. Δὲν φανερώνεται ἀνθρώπινα. Δὲν μολύνθηκε ζητώντας ἀνάπαυσι καὶ δόξα φθαρτῆ. Οὔτε μας ἄφησε νὰ μολυνθοῦμε με ἄρρωστη ἀγωγή. Δὲν μᾶς κάνει διαφήμισι τῆς ὑπεροχῆς του. Μᾶς χαρίζει τὴν εὐλογία τῆς ταπεινώσεως του.

Ἦταν ἅγιος καθαρὸς γι' αὐτὸ ἐβλεπε παντοῦ καὶ μετέδιδε καθαρότητα καὶ ἐλπίδα, ποὺ εἶναι δῶρο τῆς Χάριτος. Μᾶς εἶπε με τὴν συμπεριφορὰ του: Μὲ ἔστειλε ἢ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ νὰ σᾶς δώσω κάτι. Σᾶς τὸ ἔδωσα καὶ φεύγω, χάνομαι. Φεύγοντας θὰ εἶμαι πιὸ πολὺ μαζί σας, αὐτὴ εἶναι τελικὰ ἢ θεία εὐλογία. Ὅταν ζοῦμε ἐν Χριστῷ, ὁ θάνατος δὲν διακόπτει, ἀλλὰ τονίζει καὶ λαμπρύνει τὶς σχέσεις μας.

Καὶ σεῖς χαθῆτε μέσα στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Κάνετε ὑπομονὴ ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσθε. Σηκώνετε τὸν Σταυρὸ ποὺ ὁ Κύριος ἐπέτρεψε νὰ σηκώνετε καρτερικά. Καὶ θὰ ἔλθῃ ἡ χάρι μέσα σας. Τότε θὰ δεῖτε τὰ ἀόρατα. Καὶ θὰ μᾶς χαρισθοῦν τὰ ἀνείπωτα, ὡς πλησμονὴ αἰδίου ζωῆς καὶ ἐνότητος, ἀπὸ τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης, εἰς τὸν ὅποιον πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

*Πορφύριος ιερομόναχος Καυσοκαλυβίτης
(1906-1991),
ως νέος μοναχός στα Καυσοκαλύβια*

Πηγές: taxiarhes.blogspot.gr- agioritikesmnimes.blogspot.gr-
agiosgeorgiosthivas.blogspot.gr